

PetraLouise Muris

De drakenprinses

“DE DRAKENPRINSES”

is geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris
sprookje
voorlees/ leesboek voor kinderen rond 8 jaar.

**Alle werken van deze auteur zijn wereldwijd auteursrechtelijk beschermd bij file- reg
international**

BLADZIJ

HOOFDSTUK

3	1	Het geheim.
6	2	De koningin schaamt zich.
9	3	De drakenbek.
13	4	De draak moet dood.
16	5	De soldaat en de draak.
19	6	Niet meer alleen.

HOOFDSTUK 1 HET GEHEIM.

Er word een kindje verwacht in het grote paleis.
Een prinsesje dat vandaag geboren gaat worden.
Iedereen is druk bezig.

In de babykamer wordt het wiegje opgemaakt en worden
babykleertjes klaargelegd.

In de keuken word een feestmaal bereidt en in de tuin wordt
extra geharkt want er komen voorname gasten.

Als het kindje er is, huilt de koningin: 'wat is ze lelijk!
Leg haar in de wieg en dek haar hoofd toe tot boven haar
neus. Laat niemand haar gezicht zien. O waarom heb ik
zo'n lelijk kind gekregen!'

De baby wordt
door de
hofdames in
haar wiegje
gelegd. Zij
dekken haar
hoofd tot
boven haar
neus toe met
een lakentje.
'Kan zij zo
ademen?'
vraagt de
koningin.
'Ja Majesteit.'
'Luisteren jullie
allemaal,' zegt

de koningin: 'dit kind zal Elladraka heten.'

Zij gaat verder: 'voorlopig mag niemand het lakentje wegnemen, ook de koning niet.

Als zij aan het volk getoond wordt moet zij goed ingepakt worden zodat niemand haar goed kan zien.

Het blijft ons geheim, niemand mag erachter komen dat mijn kind op een monster lijkt.

Alleen jullie mogen Elladraka verzorgen.

Als iedereen weet dat er een prinses is geboren zijn zij vrolijk en trots.

In het hele land wapperen vlaggen en overal luiden klokken. Overal in het land viert men feest.

De koning wil vandaag zijn dochttertje tonen.

In het paleis hoopt de koningin dat niemand de baby goed ziet. Zij roept haar hofdames na: 'let er wel op dat in geen geval haar hele gezicht te zien is. De koning mag haar ook nog niet zien. Ik vertel het hem zelf wel.'

Het kindje wordt in haar dekentje naar de koning gebracht.

'Hier is de baby, zij wordt Elladraka genoemd Sire.'

'Wat een vreemde naam,' reageert de koning: 'die heb ik niet bedacht. Hij moppert: 'waarom heet zij geen Willemien? Ik ben het er helemaal niet mee eens!

Haal haar uit haar dekentje want zo kan niemand haar goed zien.'

De hofdames roepen: 'nee dat mag niet Sire, de baby heeft het erg koud! Zij mag niet uit haar dekentje en haar mutsje moet zij ook op haar hoofdje houden.'

‘Maar zo kan niemand haar zien! Iedereen is benieuwd naar dit nieuwe koningskind.’

‘Het spijt ons Sire, het volk en onze hoge gasten moeten haar zo maar zien.’

Hij zegt: ‘dan moet het maar zo. Ik vind het wel jammer.’

De koning laat zijn ingepakte dochter zien.

Hij vertelt dat zij Elladraka heet en dat zij het koud heeft. Iedereen is voorlopig tevreden.

Als de koningin slaapt, sluipt de koning zijn bed uit.

Hij is ook zo nieuwsgierig!

Zachtjes sluipt hij naar het wiegje van zijn dochtertje.

Hij wil haar zien, hij denkt aan haar roze wangetjes.

Hij vindt haar zo lief!

Oef, wat schrikt hij als hij het lakentje van het babygezichtje weghaalt en het kleine mutsje van het babyhoofdje trekt.

‘D, dit kan toch niet?’ stamelt hij.

‘Dit kan toch niet waar zijn?’

Hij haalt de baby uit haar wiegje en legt haar op de tafel. Voorzichtig haalt hij haar kleertjes los en stamelt weer: ‘m, maar dit **kan** toch helemaal niet? Hoe kan mijn mooie koningin zoiets afschuwelijks krijgen?’

Dit is een monster! Waar is ons kindje!’

Met de blote baby in zijn handen rent hij naar de koningin die diep inslaap is.

HOOFDSTUK 2 DE KONINGIN SCHAAMT ZICH.

'Vrouw, wordt wakker!' schreeuwt de koning.
De koningin moppert in haar slaap.
Daarom schreeuwt hij nog een keer.
'Vrouw, is dit soms een grap? Waar is ons kind?'

De koningin zit plots rechtop in haar bed.
'D, dit is echt ons kindje! Ik wilde het jou nog vertellen.'
'Maar dit is geen mens! Dit is een beest!' gilt de koning.
'Jij bent haar vader, ik kan het toch ook niet helpen dat zij
er zo uitziet? Heus, dit is ons kindje!'

Zij pakt haar baby af en zegt: 'niemand mag weten dat onze
prinses op een draakje lijkt. Niemand hoor je?'
Dan kleed zij haar kindje weer aan.

Er zijn alweer 18 jaren voorbij.
De prinses is groot maar leeft een treurig leven.
Omdat de koningin bang is dat men haar dochter ziet,
verstopt zij haar 18 jaren in de hoogste toren.
Haar dochters kamertje is het kleinste kamertje in het hele
paleis. De hofdames moeten haar deur vergrendelen zodat
zij niet naar buiten kan.
Daarom heeft de prinses nog nooit buiten gespeeld en nog
nooit de warme zonnestralen gevoeld.
Als de koningin uit rijden gaat mag haar dochter nooit mee
omdat zij zich voor haar schaamt.

Niemand heeft de prinses ooit gezien maar dat verandert als er een koets naderbij komt.

Het is de gouden koets van prins Rodesnor.

Hij heeft gehoord dat er een mooie rijke prinses in dit buurland woont en daarom wil hij haar zien.

Helemaal onverwacht staat hij voor het paleis.

‘Ik ben prins Rodesnor, ik wil de koning spreken, ik wil met zijn dochter trouwen.’

Eerst schrikt de koning maar al gauw laat hij een hofdame komen en zegt: ‘doe mijn dochter haar mooiste jurk aan. Pak haar in van top tot teen.’

Als zij en die prins gaan trouwen, zijn wij eindelijk van een probleem verlost. Dan hoeft zij nooit meer in de toren.

Dan woont zij gelukkig ver weg en niemand van ons volk hoeft haar ooit nog te zien en ik ook niet.’

De hofdame holt naar de toren en beklimt de hoge wenteltrap.

Zij komt hijgend het torenkamertje binnen.

‘Prinses, beneden wacht een knappe prins!

U moet zich snel aankleden!’

De prinses huilt: ‘och vrouwe Karenina, hij wil mij vast niet.

Alleen mijn gezicht is een beetje mens maar voor de rest lijkt ik op een draak, laat mij toch een draak zijn.

Hij wil toch geen draak als bruid?

Laten zij die prins wegsturen! Mijn moeder schaamt zich omdat ik lelijk ben en mijn vader wil mij kwijt.

Zij hebben mij hier verstopt zodat niemand mij zal zien.’

De hofdame troost: ‘misschien kiest die prins voor uw mooie hart. Misschien vind hij u heel lief. Kom laat mij u helpen uw mooiste jurk aan te trekken Prinses Elladraka.’

De prinses krijgt haar mooiste jurk aan.
Zij wordt bedekt van hoofd tot voet.
Haar drakenpoten en haar drakenhanden, haar draken
-staart en haar drakenneus.

Maar haar roze wangen en haar blauwe ogen worden niet bedekt.

‘U bent klaar Prinses. Let op hoe u loopt, stamp niet rond maar loop rustig en statig naar uw prins,’ maant de hofdame: ‘kom nu mee naar beneden.’

De arme drakenprinses heeft het erg moeilijk met de wenteltrap omdat haar poten erg groot zijn.
Soms struikelt zij een paar treden omdat die er niet op passen. Toch gaat de prinses gehoorzaam mee.
In de grote kroonzaal loopt zij op haar tenen om toch vooral niet te stampen.

Het eerste wat de prins denkt is: ‘jee, wat is ze dik!’
Het tweede is: ‘waarom heeft zij zoveel kleren aan, ik zie alleen haar wangen.’

HOOFDSTUK 3 DE DRAKENBEK.

De prins kijkt ietsje dichterbij.

Als hij twee mooie blauwe ogen ziet, denkt hij: 'ach misschien valt het wel mee. Zij heeft natuurlijk veel jurken over elkaar aan. Jammer dat ik haar niet goed kan zien.'

Omdat de prins stil blijft zegt de koning: 'wij zijn erg rijk.'

En omdat hij de prins ziet twifelen zegt hij: 'als u met mijn dochter trouwt geef ik u veel land en veel goud en juwelen.'

De ogen van de prins twinkelen, hij denkt: 'land?

Hoeveel land? Goud? Juwelen? Hoeveel juwelen?'

De prins is erg hebberig daarom zegt hij: 'goed, ik trouw nog dit jaar met uw dochter, zij heeft mooie blauwe ogen.'

Hij buigt diep voor de prinses.

De prinses weet niet wat zij hoort.

Er is een knappe prins in het paleis die haar wil hebben.

Zij is erg blij en zingend verlaat zij de kroonzaal.

Voor de prinses breken er gelukkige dagen aan al moet zij wel in de toren blijven totdat het haar trouwdag is.

Binnen drie maanden trouwt het bruidspaar.
De prins is erg bedroefd omdat hij de prinses niet mag kussen. Zelfs niet tijdens de trouwerij.

Als het feest erop zit, reizen zij per koets naar prins Rodesnors Koninkrijk.

Onderweg kijkt hij in de mooie blauwe ogen, hij vraagt: 'we zijn nu toch getrouwd Elladraka, waarom mag ik jou dan niet kussen?

Ik vind je zo lief. Toe, mag ik één klein knuffeltje?'

'Ik kan niet zoenen,' fluistert de prinses omdat haar grote drakenbek niet kan kussen: 'al zou ik het wel willen.

Nee geen gezoen.'

De prins begrijpt er niets van daarom word hij erg boos. Hij schreeuwt tegen de prinses en trekt haar sluiertje voor haar mond weg.

Oei wat schrikt hij, hij schreeuwt: 'ik ben met een monster getrouwd!

Jij bent een monster! Als ik dat geweten had!'

De prinses huilt want zij dacht dat de prins echt van haar hield.

De prins weet zich geen raad, hij moet naar huis maar hij wil zijn bruid niet laten zien.

Hij bijt op zijn nagels en hij zweet.

Hij krijgt een gemeen plan: 'ik ga met haar ver de bergen in en dan doe ik net of wij bloemen gaan plukken.

Dan spring ik gauw in de koets en dan laat ik de paarden weg galopperen.

Ik laat haar in de bergen achter want monsters horen in de bergen thuis, niet in een paleis en zeker niet in mijn Koninkrijk. Wat zal mijn vader boos zijn. Ik zeg hem dat zij in een ravijn is gevallen en door het wilde water is meegevoerd en dat zij dood is.'

Hij kijkt vol walging naar de drakenbek van de prinses en zegt poeslief: 'het spijt mij lief vrouwtje, ik laat de koets stoppen dan kan ik bloemen voor jou plukken. Kom stap uit.'

Even later stuift de koets zonder de prinses weg.

Omdat de prinses denkt dat de prins haar lief vindt en de paarden op hol zijn geslagen, rent zij achter de koets aan.

'Stop toch, ik zit er nog niet in!'

Haar trouwjurk knelt en zij struikelt erover daarom scheurt zij die van haar drakenlijf. Nu gaat het rennen iets gemakkelijker. Na een tijd ziet

zij een kasteel, het staat hoog in de bergen.

'Dat zal het kasteel van mijn man zijn.

Och had ik mijn jurk maar niet verscheurd, ik loop voor gek! Ik zal wachten totdat het donker is dan sluip ik naar het kasteel.'

De prinses beklimt de bergen en na uren is zij in de nabijheid van het kasteel.
Zij wacht op een donkere plek totdat iedereen slaapt.

De prins is klaarwakker, hij kan de slaap niet vatten.
Zijn ogen staan wijd open en hij draait in zijn bed.
Dan stapt hij eruit en loopt naar het raam.
Hij snuift de heerlijke frisse nachtlucht op en geniet.
Plots ziet hij beneden iets tussen de struiken bewegen.
Omdat het donker is en er nauwelijks iets te zien is wacht hij totdat hij weer een beweging ziet.
Nu kraken ook de kiezelstenen op het pad.
Hij spant zich in om meer te kunnen zien.
Dan ziet hij tot zijn schrik een monster sluipen.
Omdat hij niet zeker weet of het de prinses is die daar beneden rondsluipt, roept hij haar naam.
'Elladraka ben jij het? Mijn paarden sloegen op hol en daarna kon ik jou niet meer vinden.' liegt hij.
'Ja ik ben het mijn lieve Prins! Ik heb jouw kasteel toch gevonden? Zij jammert: 'zoals ik er nu uitzie kan ik onmogelijk naar binnen, ik ben bloot!
Stel je voor dat iemand mij zo ziet. Ik moet mijn drakenlijf verstoppen, alsjeblieft, gooi wat jurken uit jouw raam!'

De prins denkt: 'och heden, het is de prinses!
Wat moet ik beginnen, iedereen zal ontdekken dat zij een lelijke draak is en ik ben nog wel met haar getrouwd.
Had ik haar maar goed bekeken, iedereen zal mij uitlachen!'

De prins wil zijn bruid helemaal niet naar binnen laten, hij wil dat niemand haar ziet.
Hij jammert: 'wat moet ik doen, wat moet ik doen!
Ik moet van dat beest af!'

HOOFDSTUK 4 DE DRAAK MOET DOOD

De drakenprinses roept met haar veel te harde stem: 'gooi wat kleding! Schiet toch eens op!'

De prins denkt: 'straks hoort iemand haar nog.'

Daarom rent hij naar de kast van zijn moeder en haalt daar vlug veel jurken uit en smijt die naar beneden.

De drakenprinses huult: 'deze jurken zijn te klein!'

'Verscheur ze dan en hang ze om jouw lompe lijf. Ik kom je halen dan geef ik je een ander.'

De prinses is dolblij.

Omdat de prins zijn ouders heeft verteld dat de prinses in een ravijn was gevallen en dood is wil hij zijn leugen niet toegeven.

Daarom brengt hij de prinses naar de diepste kerker.

'Je moet hier even wachten,' zegt hij: 'ik haal even een grote jurk.'

De prinses wacht en wacht maar de prins komt niet terug.

Zij wil niet in de kerker blijven en duwt tegen de deur.

De deur zit met zeventig sloten dicht, zij kan er niet uit.

Prins Rodesnor maakt plannen, hij wil geen draak als vrouw. Hij is bang dat zijn leugen uitkomt en daarom wil hij haar zo snel mogelijk kwijt.

Hij laat een soldaat komen.

‘Soldaat, er zit een monster in de kerker.
Ik heb die gevangen maar hij is erg gevaarlijk.
Jij moet dat monster doden!’
‘Jawel Majesteit.’

De soldaat roept zijn twee medesoldaten en zij hollen met hun vlijmscherpe zwaarden naar de kerker.
Daar ontdekken zij een vreemd soort monster met gescheurde kleren aan.

‘Trek jullie zwaarden dat monster moet dood!’
‘Nee,’ roept de prinses: ‘ik ben geen monster!
Ik ben prinses Elladraka! Kijk maar goed naar mijn gezicht.’

De soldaten schrikken omdat het monster praat.

‘Ik ben met prins Rodesnor getrouwd, hij haalt een grote jurk voor mij.’
‘Nee hoor, prins Rodesnor heeft ons bevolen jou te doden omdat jij een monster bent.
Hij heeft jou gevangen,’ zegt de soldaat: ‘prinses Elladraka is in een wilde rivier verdronken toen zij in een ravijn viel.’

‘Ik ben prinses Elladraka, echt waar!
Ik ben een mensenkind. Ik ben alleen heel erg lelijk.
Ik ben zo lelijk dat ik op een draak lijk. Ga naar mijn Koninkrijk en vraag het de koningin, zij is mijn moeder.’

‘Als jij dan werkelijk geen monster bent, kun jij dan vertellen hoe jouw paleis eruitziet?
Hoe jouw land eruitziet en hoe jouw moeder eruitziet?
Als jij dat niet weet ben jij een monster en moeten wij jou doden want monsters wonen niet in paleizen, zij weten niets van Koninkrijken.’

‘Mijn moeder is een trotse blonde vrouw met parelgrijze ogen, ik lijk niet op haar.
Mijn paleis is van wit marmer.
De torens dragen blauwe daken en rode vaandels.
Mijn Koninkrijk heeft vele bergen net als hier en onze soldaten dragen witte helmen met rode struisveren.
Mijn liefste hofdame heet Karenina, zij heeft zwart haar, zij is ietsje groter dan ik.’

‘Goed,’ meent de soldaat: ‘ik zal met de prins praten.
Als alles waar is wat u zegt zal ik u straks uit de kerker halen.’

De soldaten sluiten de deur met zeventig sleutels, zij gaan naar de prins.
Zij vertellen hem dat het monster prinses Elladraka is.

De prins wordt erg boos, hij schreeuwt: ‘zorgen jullie dat ik geen last krijg van dat monster. Het liegt!
Neem het mee naar buiten en laat jullie niet verslinden.
Dat beest is gevaarlijk! Jullie weten wat jullie moeten doen!’

Buiten het paleis overleggen drie soldaten met elkaar.
Omdat zij de draak niet in de nabijheid van het kasteel willen doden, gaan zij naar de uithoek van hun Koninkrijk.

Er zijn onderweg genoeg plekken om het beest te doden.
Zij hoeven dus helemaal niet ver te reizen, zij krijgen ruzie.
Twee van de drie soldaten rijden kwaad naar het kasteel terug.

HOOFDSTUK 5 DE SOLDAAT EN DE DRAAK.

De overgebleven soldaat zegt: 'nu ben ik alleen met jou.

De vraag is of jij werkelijk een prinses bent.

Wijs mij de weg naar jouw paleis.'

'Dat kan ik niet, ik mocht nooit uit de paleistoren.

Niemand mocht mij ooit zien, behalve mijn hofdames.'

'Dan zal ik het onderweg moeten vragen want doden wil ik jou nog niet.'

Het is een hele lange tocht daarom wordt de prinses erg moe. Zij komen langs een boerenhoeve.

De koeien raken zo van streek dat zij angstig bij elkaar gaan staan. De kippen kakelen zenuwachtig en de geiten mekkeren zielig. Alle dieren zijn bang voor de lelijke prinses.

‘Ik vraag de boerin of wij binnen mogen uitrusten.’ zegt de soldaat en hij klopt aan.

Als de deur wordt geopend gilt de boerin het uit.
Omdat de boerin bang is verzint de soldaat een list.
Hij sust: ‘dit is geen echte draak, het is een betoverde prinses.’

‘Betoverd, echt waar?’ twijfelt de boerin.

‘Prinses, zeg eens iets zodat de boerin jou gelooft?’

‘Ik ben prinses Elladraka.’

Een gemene heks heeft mij betoverd. Wij zoeken iemand die de betovering kan verbreken.’ jukt zij.

‘Ach wat erg,’ reageert de boerin: ‘kom binnen en eet wat soep of lusten draken geen soep? Mijn knecht verzorgt jullie paard terwijl jullie uitrusten.’

De soldaat zegt: ‘dank u wel, zodra wij zijn uitgerust gaan wij weer verder.’

Als de boerin ziet hoe voorzichtig en elegant de draak eet, is zij niet bang meer.

De soldaat vraagt de weg naar Elladraka’s Koninkrijk en de boerin vertelt hoe zij dat kunnen vinden.

Bij het afscheid zegt zij: ‘ik hoop dat jullie iemand kunnen vinden die de betovering kan verbreken.’

Elladraka zegt: ‘dank u wel voor uw gastvrijheid mevrouw en bedankt voor de soep.’

De boerin lacht en zwaait hen na.

Na hier en daar de weg gevraagd te hebben zien zij het wit marmeren paleis met blauwe daken en de rode vaandels.
Bij de poort staan soldaten met witte helmen en rode struisveren.

Als zij de vreemde soldaat zien, vragen zij wat hij komt doen.

‘Ik kom voor de koningin en voor vrouwe Karenina. Laat mij binnen.’

‘U zult hier even moeten wachten, wij moeten eerst nagaan of u geen kwaad in de zin hebt.’

Na een uur komen er twee vrouwen buiten.

Een blonde vrouw met grijze ogen en één met zwart haar.

‘Elladraka!’ schreeuwt de blonde vrouw.

De soldaat kijkt vreemd op.

‘Wie zijn jullie?’ vraagt hij.

‘Ik ben de koningin en dit is vrouwe Karenina, een hofdame. Ik zie dat u mijn dochter bij u hebt maar zij mag niet naar binnen.

Breng haar hoog in de bergen, ver weg van hier.

Wij willen geen draak als kind. Waarom is zij niet bij haar prins?’

De soldaat zegt: ‘de prins wil haar ook niet, hij wil haar laten doden. Zij kan beter hier blijven, hier is zij veilig.’

‘Ik ben uitgepraat, vaarwel.’ beslist de koningin.

De koningin loopt snel naar binnen en vrouwe Karenina volgt haar.

De drakenprinses snikt want haar moeder wil haar niet.

De soldaat kan haar niet troosten maar hij weet nu zeker dat zij een echte prinses is.

‘Ik weet niet wat ik moet doen,’ zucht hij: ‘u kunt ook niet mee naar mijn Koninkrijk. Och arme Prinses zag u er maar als een vrouw uit dan had u beslist terug mogen keren.

Dan zou uw moeder van u gehouden hebben.

Misschien kan ik u helpen een hut te bouwen in de bergen waar u voor altijd kunt blijven.

U moet dan wel voor uw eigen eten zorgen want ik moet terug. Ik kan niet bij u blijven.'

De soldaat is allang weg als de prinses in haar takkenhut op een kussentje van de gescheurde jurk slaapt.

Zij merkt niet dat er een storm opsteekt die de takken door de lucht zwiept.

Binnen vijf minuten liggen de meeste takken bovenop haar.

Zij wordt wakker.

Het is stikdonker en het is koud, het regent en de storm raast om de bergtoppen.

Zij huilt opnieuw.

'Ik ben helemaal alleen.

Ik heb geen dak waaronder ik kan schuilen.

Waarom wil mijn moeder mij niet en waarom vind de prins mij niet lief?'

Zij treurt tot aan het morgenlicht en dan besluit zij om eten te gaan zoeken omdat zij hongerig is.

Zij vraagt zich af welke bessen zij kan eten en welke giftig zijn.

Zij weet ook niet

wat eetbare planten zijn en welke de giftige.

HOOFDSTUK 6

NIET MEER ALLEEN.

De arme prinses weet niet wat zij moet zoeken.
Zij heeft trek in een boterham met pindakaas maar dat
groeit niet in de bergen.
Zij geeft de moed op en laat zich neerploffen.
Zij voelt zich hopenloos en daarom huilt zij dikke tranen.

Haar gehuil echoot tegen de bergtoppen.
Zij wordt opgemerkt.
Haar gehuil klinkt niet als het gehuil van een mens.
Het lijkt eerder op drakengebrul.

Ergens uit een rotsspleet komt een beest verrast te
voorschijn.
Het hoort het gebrul en brult terug in de hoop weer gebrul te
horen.
'Ik heb honger en ik voel mij zo alleen.' huilt de prinses.
Daarom staat zij maar weer op en slentert langs de
rotswand omdat daar bessen groeien.

Huilend loopt zij telkens ietsje verder in de richting van de rotsspleet waar het beest geduldig wacht.
De bessen zijn vreselijk zuur.
De prinses spuugt ze uit.
Gelukkig maar want die waren niet eetbaar.

Het beest dat eerst nog stond te kijken komt voorzichtig naderbij.
De prinses heeft niets in de gaten, zij snuffelt tussen wat grassprietten.
Dan legt het beest enkele paddestoelen voor haar neer en begint hard te brullen.

De prinses schrikt en maakt dat zij wekomt.
'Een draak een draak!' gilt zij.
De draak rent brullend achter haar aan en haalt haar snel in. Elladraka denkt dat zij zal worden opgegeten maar het beest stoot zijn kop teder tegen de hare.
De drakenprinses krijgt een vreemd gevoel van binnen.
Zij krijgt een gevoel waarvan zij heel blij wordt.
Het beest knort lief en Elladraka knort lief terug.
Zij vindt knorren zelfs leuker dan praten.
Het beest holt naar zijn grot en verdwijnt in de rotsspleet en de prinses holt vrolijk achter hem aan.

Omdat de grot heerlijk warm is doordat er een hoop gedroogd gras ligt, snuffelt Elladraka rond en laat zich in het gras vallen. Het gras ruikt zo lekker dat zij het wil proeven.
Zij kauwt en kauwt, zij kauwt als een koe.
Het beest gooit nog wat paddenstoelen voor haar neer en laat zich dan ook in het zachte gras vallen.
Hij zucht, hij is tevreden en Elladraka ook.

EINDE.